

min Opfattelse indeholder den Bestemmelse, som er foreslaaet fra vor Side, i Virkeligheden, hvad vi mener burde være gennemført i Praksis overalt, og hvad der sikkert ogsaa de allerfleste Steder er gennemført. Vi fra vor Side har gerne villet sætte det ind i Loven, og skulde det kunne hjælpe til, at der paa det Punkt blev Enighed, hilser vi det med stor Glæde.

Den højtærede Minister sagde fredeles med Hensyn til Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, at ogsaa efter Ministerens Forslag kom Storbedrifterne til at betale det væsentlige, idet der var Bestemmelser om, at Bidragene skulde variere efter Arbejdsløshedsprocenten. Det er ganske rigtigt, men indenfor samme Fag med samme Arbejdsløshedsprocent kommer efter Ministerens Forslag den store og den lille Bedrift til at betale det samme pr. Helaarsarbejder. Der er ikke i Ministerens Forslag noget om, at det varierer efter Bedrifternes Størrelse, saaledes som der er det i det radikale Venstres Forslag. — Jeg vil i øvrigt gerne sige et Par Ord angaaende dette Punkt til det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard. Han sagde, at han maatte hævde, at hans Stilling i Udvalget var i den nøjeste Overensstemmelse med Ændringsforslagene. Ja, det er rigtigt, det er den; men Ændringsforslagene er ikke i Overensstemmelse med den Stilling, som det ærede Medlem tog herved i Folketinget, da han erklærede, at der maatte sondres skarpt mellem Storbedriften og Smaabedriften. Naar det ærede Medlem siger, at netop efter Fler-tallets Forslag vil Storbedriften komme til at betale, og derfor vil han stemme for det, saa siger jeg: forstaa det, hvem der kan. Det radikale Venstre stiller et Forslag, hvorefter Smaabedrifterne med et Arbejderantal paa 3 og derunder gaar fri og der kun skal betales ganske lidt af de smaa Bedrifter, der har over 3 Arbejdere, medens Venstre foreslaar, at alle Bedrifterne — altsaa ogsaa alle Smaabedrifterne — skal betale, og alligevel er det efter det ærede Medlems Mening Venstres Forslag, der lader Storbedriften betale, og ikke vort. Forstaa det, hvem der kan! Jeg tror, man tør sige, at der mellem det ærede Medlems Udtalelser i Tinget under denne Sags første Behandling og hans Stilling nu gennem det Ændringsforslag, han har været med til at stille, er en uløselig Konflikt, som det ærede Medlem vilde gøre klogt i ikke at forsøge paa at løse ad den Vej, han har forsøgt det i Dag, nemlig ved at forene de to Standpunkter. Jeg

tror, Knuden maa hugges over, og enten maa det ærede Medlem tage det ene Standpunkt, eller ogsaa maa han tage det andet. En lignende Udtalelse kan jeg egentlig rette til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det ærede Medlem sagde, at det, han havde sagt, var, at det afgørende var Lønformen, at det er de Bedrifter, der har Lønarbejdere, som skal betale. Maa jeg nu for det første sige dertil, at Konsekvensen af det ærede Medlems Standpunkt maatte da blive, at han heller ikke stemte for, at de, der har Helaarsarbejdere, gik fri for Bidragspligten. Men det er i øvrigt ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem siger. Det kan dog ikke nytte det ærede Medlem at sige det, naar han i sin Tid udtalte: „det forekommer mig at være ubilligt, at netop Smaadriften skal bidrage til at afholde Stordriftens Driftsudgifter“. Nu under denne Behandling kommer det ærede Medlem og fortæller, at han ved Smaabedrifter forstaa dem, der slet ingen Arbejdere har, medens han ved Storbedrifter forstaa dem, der har 1 Arbejder og derover. Nej, det lader sig ikke forsvare. Konflikten er der for det ærede Medlems Vedkommende som for det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard. Den er uløselig, og de ærede Medlemmer har ikke andet at gøre end at se at hugge Knuden over. Jeg er forberedt paa, at efter at jeg nu har talt, vil det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen staa op og fortolke — jeg har nemlig her i Tinget tidligere en Gang hørt, at der er ikke Grænser for, hvad det ærede Medlem saaledes kan fortolke — og jeg skal da paa Forhaand sige, at jeg ikke vil følge det ærede Medlem i den Henseende, men kun lade hans egne Ord tale.

Den højtærede Minister sagde, at vi havde jo erkendt angaaende Nødhjælpsarbejder, at den Ramme, han havde foreslaaet i Lovforslaget, var den rigtige, og at vi kunde gaa ind derpaa. Ja, det er rigtigt; det har vi sagt. Men naar vi saa kommer til de nærmere Regler, og Forholdet er det, hvad den højtærede Minister dog maa erkende, at de nærmere Regler fastsættes af Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, og jeg tør vel derfor sige under afgørende Indflydelse af den højtærede Indenrigsminister, og denne Indenrigsminister, under hvis afgørende Indflydelse det vil ske, her i Tinget har erklæret, at de Jensen-Sønderupske Regler burde være Hovedreglerne, og de Schøllerske Regler burde være Undtagelsen, saa forekommer det mig, at vi fra vor Side er nødt til at rette os efter en